

J. P. Sartre

S VYLOUČENÍM VEŘEJNOSTI

ELMER

2002

Osoby: ARTHUR
 MARTHA
 CLAUDIA
 GUS
 GARCON 1
 GARCON 2

Hra o jednom dějství

1.

(Stmívá se. Za chvíli začíná představení. Přibíhá Gus celý udýchaný s krabicí popcornu v ruce. Vypadá to, jako by měl na sobě pyžamo. Sedá si do první řady a s chutí se pouští do popcornu. S nadšením očekává začátek představení.)

TMA

2.

(Přichází Garcon 2. Nese si s sebou koště. Začíná uklízet. Nejdříve zamete důkladně podlahu, potom esteticky rozloží tři různé židle, které byly složeny v koutě. Pistoli na provázku srovná tak, aby se nehýbala. Vše ještě jednou důležitým pohledem překontroluje a odchází.)

3.

(Po chvíli se opatrně otevřou dveře. Vchází Garcon 1 a pokyne ke vstupu Arturovi. Ten po kratším váhání vstupuje.)

ARTHUR: Takže...tady.

GARCON 1: (suše zopakuje) Tady.

ARTHUR: Já...(udiveně se rozhlíží)...je to pro mě trochu šok!!

GARCON 1: To pro každého. Ale věřte mi, jde o zvyk.

ARTHUR: Jsou všechny pokoje stejné?

GARCON 1: Nikoli, pane.

ARTHUR: A jak si můžete být jistý, že mi zrovna tento pokoj bude vyhovovat?

GARCON 1: Tím jsem si naprosto jistý.

ARTHUR: Já...Představoval jsem si to trochu ...jinak. Jistě víte, co se povídá tam.

GARCON 1: O čem?

ARTHUR: No...o tom všem.

GARCON 1: Přece byste nevěřil těm nesmyslům, které se zrodili v hlavách těch, kteří sem nikdy nevkročili.

ARTHUR: Ano, máte pravdu...(krátce se zasměje a poté opět zvažní)...Je tu zima.

GARCON 1: A proč by tu neměla být?

ARTHUR: (jako by ho neposlouchal) Kde máte oheň?

GARCON 1: O čem to mluvíte?

ARTHUR: Oheň, kotle...

GARCON 1: Řekl jsem vám, že jsou to nesmysly!

ARTHUR: Ale já s těmi nesmysly žil, já jim věřil...a pak přijdu sem a ono je to všechno jinak. Vy mě nutíte do něčeho, na co nejsem zvyklý! Na to nemáte právo!
Tady má být vedro!!

GARCON 1: To prosím nemohu sloužit.

ARTHUR: V pořádku...omlouvám se...trochu jsem vypěnil.

GARCON 1: To se stává.

ARTHUR. (Ticho. Prochází se) Žádné zrcadlo, žádné okno - nic co by se dalo rozbít...
A proč mi vzali kartáček na zuby?!!

GARCON 1: (mlčí)

ARTHUR: Aha...Jsem si jistý, že vám zakázali, abyste mi odpovídal. Netrvám na tom...
(chvíli se prochází)... Je tu zima! Ani tady není žádná jistota... (najednou zpozorní) Teď je den nebo noc?

GARCON 1: Vidíte, že je světlo.

ARTHUR: Takže den.

GARCON 1: Jak se to vezme.

ARTHUR: Jak to myslíte?

GARCON 1: Tady je světlo pořád.

ARTHUR: Tady je pořád světlo? Kde máte vypínač?

GARCON 1: Vypínač není.

ARTHUR: Není?...Ale jak budu spát?

GARCON 1: Vidíte přece, že zde nejsou žádné postele.

ARTHUR: Jak to, že...(vidí, že tam opravdu nejsou žádné postele)... Jak to, že zde nejsou žádné postele?...Protože se tu nikdy nespí, že?

GARCON 1: Samozřejmě že ne.

ARTHUR: Byl bych se vsadil, že ne...Ale jak to vydržím? Já...každý si potřebuje odpočinout. Nabrat sílu...

GARCON 1: Tady se neodpočívá.

ARTHUR: Ale tak se nedá žít!

GARCON 1: (ironicky) ŽÍT.

ARTHUR: No přece mě nebudete chytat za každé slovo!!...Moje postavení je mi jasné, ale nesnesu, aby...

GARCON 1: Tak promiňte. Ale co byste chtěl? Všichni hosté se ptají stejně. Přijdou a hned: "Kde jsou kotle?" A potom, když je konečně upokojíte, přijde kartáček na zuby. Řekněte mi, proč byste si vlastně chtěl čistit zuby.

ARTHUR: Ano...proč vlastně...

GARCON 1: Jestli už nic nepotřebujete, půjdu.

ARTHUR: Vy už odcházíte-+? Na schledanou...(Garcon 1 odchází)...Počkejte ještě?

GARCON 1: Ano?

ARTHUR: Já...je tamhleto zvonek.

GARCON 1: (kývne)

ARTHUR: A když zazvoním, tak musíte přijít?

GARCON 1: Ano. Ale nefunguje.

ARTHUR: (Přiběhne ke zvonku. Zvonek zvoní.) Zvoní.

GARCON 1: (je trochu překvapený) To nepotrvá...Nuže, přejete si?

ARTHUR: Já...nic...(zpozoruje visící zbraň)...Proč tady visí ta zbraň?

GARCON 1: (pokrčí rameny, otočí se a odchází)

4.

(Prohlíží si onu zbraň a ani si neuvědomuje, že Garcon 1 odešel. Najednou se prudce otočí, jako by chtěl Garconovi 1 ještě něco říct. Zjistí, že je sám. Propadne panice. Utíká ke dveřím, ale ty nejdou otevřít. Prudce zazvoní. Zvonek nefunguje. Stále to opakuje. Nic. Začne vztekle kopat do dveří, ale marně. Nakonec celý udýchaný rezignuje a jde si sednout na židli)

5.

(Vstupuje číšník. Pokyne ke vstupuje Martha)

GARCON 1: Prosím, madame...(k Arthurovi)...Měl jste snad nějaký problém, pane?

ARTHUR: Ne...(schoulí se na židli tak, aby byl co nejméně vidět)

GARCON 1: Nuže madame, jste doma...Máte-li snad nějaký dotaz...Zákazníci se většinou rádi informují...Nenutím vás. Ostatně co se týče kotlů a kartáčků na zuby, pán je již informován, takže se v případě potřeby obraťte přímo na něj...No...tak já už půjdu. (odchází)

MARTHA: No?...Co se mnou hodláte dělat?

ARTHUR: (se ještě víc schoulí)

MARTHA: Odpovězte.

ARTHUR: (vystrašeně) Já...NIC.

MARTHA: (obejde židli a vidí schouleného Arthura, začne se smát)

ARTHUR: (opatrně vstává) Čemu se smějete? To jako...mě?

MARTHA: Promiňte, ale kdyby jste se viděl...(zvážní)...Myslela jsem, že jste někdo jiný.

ARTHUR: Kdo?!

MARTHA: Kat, nebo něco takového.

ARTHUR: A...jak jste poznala, že nejsem...Podle oblečení?

MARTHA: Ten váš výraz...

ARTHUR: Jaký mám výraz?!

MARTHA: Výraz "vyplašené srny"...

ARTHUR: A to vás tak pobavilo?

MARTHA: No musíte uznat, že splést si vás s katem je vtipné.

ARTHUR: Jak myslíte. Nechci se hádat..."Vyplašená srna" říkáte!...Jmenuji se Arthur Startle. Prostě nás ubytovali na stejném čísle, paní...

MARTHA: Martha Harm, slečna.

ARTHUR: No vidíte, dusná atmosféra je pryč...

MARTHA: Nemyslím.

ARTHUR: Já chápu, že byste byla raději sama - já bych si přál být sám, ale když už nás dali na stejné číslo, tak bychom se měli alespoň nějak vzájemně snášet. Víím, není to lehké, ale můžeme se o to alespoň pokusit. Jinak se z toho všeho zblázníme...

MARTHA: Nevím, jestli budu ochotna vás snášet. Nejste mi sympatický.

ARTHUR: To je vaše právo. Ale když se o to alespoň pokusíme, tak uvidíte, že... Já skoro nemluvíím, moc se nepohybují...

MARTHA: Nechají vás někdy projít venku?

ARTHUR: Je zamčeno.

MARTHA: Ještě lepší.

ARTHUR: Takže, když se o to pokusíme...

MARTHA: O co?

ARTHUR: O zdvořilost.

MARTHA: Nejsem zdvořilá. Nebo si snad pane...Arthur, že?...myslíte, že bych byla tady?

ARTHUR: To jistě ne, ale...

MARTHA: Takže se mnou nepočítejte.

ARTHUR: Copak vy nemáte strach, vy se vůbec nebojíte?

MARTHA: Čeho bych se měla bát?

ARTHUR: Jsme stále ještě před tím. Ještě jsme nezačali trpět, slečno!

MARTHA: Já vím...Nuže? Co přijde?
ARTHUR: Nevím. Čekám.
MARTHA: (po chvíli)Ta zbraň je nabitá?
ARTHUR: Nevím.
MARTHA: (vezme zbraň a namíří na Arthura, nakonec však nevystřelí) Není. Divila bych se.

6.

(Vchází Garcon 1 a Claudia)

CLAUDIA: Vraťte mi ty věci z kabelky! Chci zpátky svoje zrcátko! Slyšíte?! Nemáte právo...(zpozoruje, že není sama)...Vás neznám.
ARTHUR: Nejsem kat, paní.
CLAUDIA: Nepovažovala jsem vás za kata. (mírně s ním koketuje) Právě tady pánovi vysvětluji,... vlastně jej žádám o to, aby mi vrátil mé osobní věci z kabelky... (ke Garconovi 1)... Na co ještě čekáte?
GARCON 1: Nikdo sem už nepříjde.
CLAUDIA: Zůstaneme tu docela sami? Pán, ta dáma a já? (směje se)
ARTHUR: Na tom není nic vtipného!
CLAUDIA: (stále se směje) No ale tady je to ošklivé...No a ty pohovky...podívejte se, jak je rozestavěli...hrůza. (schválně se dívá na Garcona 1) To určitě dělal někdo, kdo tomu vůbec nerozumí... Každý asi bude mít svojí... Tahle je asi moje?...
MARTHA: Ano, ta je vaše.
CLAUDIA: Ale vždyť já si na ni nemůžu nikdy sednout...To je strašné!...Mám modré šaty a ta pohovka je ... zelená.
MARTHA: Chcete raději mou?
CLAUDIA: Tu červenou? Jste velmi laskava, ale to příliš nepomohlo. (nasadí trpitský výraz) No, co se dá dělat, každý má svůj úděl - můj je zelený, nechám si ho...(po chvíli)...Jediná, která by, přesně vzato, vyhovovala je tadyhle pánova.
MARTHA: Arthure!
ARTHUR: Ano?...Ano...samozřejmě...prosím...(vstává a nabízí ji Claudii)
CLAUDIA: Představme se, máme-li bydlet společně.(Představuje se Arthurovi) Jsem Claudia Vendeuse. (Než však stačí Arhur cokoli říct, přeběhne jej Martha)

MARTHA: Martha Harm, velmi mě těší!

ARTHUR: Já jsem Arthur Startle.

CLAUDIA: A já Claudia Vendeuse.

GARCON 1: Potřebujete mě ještě?

CLAUDIA: Ne, můžete už jít. Až budu potřebovat zazvoním. (zpozoruje zbraň)...
Proboha, co to tady visí za předmět?...Zbraň?...Já se děším takovýchto předmětů...Doufám, že není nabitá!

MARTHA: Nemějte strach. Není.

CLAUDIA: Tady by mě už nepřekvapilo vůbec nic. Takže není...alespoň něco. (Chvíli se prochází) Nejsou tu žádná zrcadla...To je konec. Ve svém pokoji jsem měla šest obrovských zrcadel. Ráda se na sebe dívám...a tady není ani jedno zrcadlo, ani jediné malé zrcadlo. Já nesnesu pomyšlení na to, že se nevidím. To bude peklo...

MARTHA: Žádná zrcadla nepotřebujete, jste krásná.

CLAUDIA: Tím si nejsem tak jistá...myslíte to vážně?

MARTHA: Naprosto.

CLAUDIA: On si to určitě nemyslí.

MARTHA: Ten tomu nerozumí. Je k ničemu. (Chvíle ticha)

CLAUDIA: Vy jste...

MARTHA: Ano, minulý týden. A vy?

CLAUDIA: Včera. Bolelo vás to?

MARTHA: Necítila jsem nic. Vlastně...bylo to docela příjemné.

CLAUDIA: A vy, pane?

ARTHUR: Já...nejsem mrtvý z dobré společnosti...Kulka do hlavy.

CLAUDIA: Žádám vás, abyste neužíval hrubých slov. Když chcete tuto...tento stav věci pojmenovat, navrhuji, abychom říkali "nepřítomný" - to je daleko lepší...Jak dlouho už jste, pane, nepřítomen?

ARTHUR: Asi měsíc.

CLAUDIA: Tady je nějaká zima, nezdá se vám?

ARTHUR: Prosím?

CLAUDIA: Zima...Je tu zima.

ARTHUR: Ano...ano je tu zima...

CLAUDIA: Co je s vámi?...Vypadáte nějak zamyšleně...

ARTHUR: Dávám si do pořádku svůj život.

MARTHA: (začne se bát, evidentně ji Arthur pobavil)

ARTHUR: ...A bylo by dobře, kdyby ti, co se smějí udělali totéž!!!

MARTHA: Nebudte směšný!...Na co si to hrajete, Arthure?! Vy už nemáte co dávat do pořádku.

ARTHUR: Opravdu?...A...a vy si myslíte, že je to tak jednoduché?! (ke Claudii) Máte pravdu, je tu příšerná zima. (Chvilé ticha)

CLAUDIA: Já...dívám se na vás dva a říkám si: Budeme bydlet spolu...Čekala jsem, že se tu setkám s rodinou, přáteli...Opravdu by mě zajímalo, podle čeho nás dali dohromady.

ARTHUR: Je to náhoda. Ukládají lidi kam se dá, podle toho, jak přicházejí.

MARTHA: (začne se opět smát)

ARTHUR: Proč se smějete?

MARTHA: Protože jste k smíchu s tou svou náhodou. Opravdu se potřebujete tolik uklidnit? Nic nenechávají náhodě.

CLAUDIA: Třeba jsme se už někdy setkali.

MARTHA: Nemyslím. Nikdy bych na vás nezapomněla.

CLAUDIA: Tak...Třeba máme společné známé. Neznáte Martinovy?

MARTHA: Divila bych se.

CLAUDIA: A vy?

ARTHUR: (zavrtí hlavou)

CLAUDIA: Tak v tom případě máte pravdu. Je to náhoda.

MARTHA: Myslíte si, že jsme tady náhodou?! Že ten nábytek je tu náhodou?! Že ta zbraň je tu náhodou?! Říkám vám, že všechno připravili. Do nejmenších, odporných detailů. S citem. Tenhle pokoj na nás čekal. (Chvilé ticha)

CLAUDIA: Myslíte, že všechno předvídali?

MARTHA: Všechno. A my jsme k sobě vybráni.

CLAUDIA: A na co čekají?

MARTHA: Nevím, ale čekají.

CLAUDIA: Nesnesu, aby ode mě někdo něco čekal!

ARTHUR: Když jste tak příšerně chytrá, tak mi řekněte, proč jsme pohromadě?... Dopovězte to!

MARTHA: Nevím.

ARTHUR: Musíme to vědět!

MARTHA: Kdyby každý z nás měl odvahu říct...

ARTHUR: Co?

MARTHA: Claudie?

CLAUDIA: (velmi nejistě) Ano?

MARTHA: Řekněte nám, proč vás poslali sem.

CLAUDIA: A...Ale to já nevím...ne, opravdu to nevím. Sama se ptám, jestli to není omyl...Ne vážně. Přicházejí sem tisíce lidí a dostanou se do rukou jenom podřízeným, zaměstnancům bez instrukcí. Může docházet k omylům...No ne, nesmějte se. Jestliže se spletli v mém případě, klidně se mohli splést i ve vašem.

MARTHA: A to je všechno?

CLAUDIA: Co ještě chcete vědět? Já nemám co skrývat. Jako mladá jsem se vdala za starého přítele mého otce. Byl velmi bohatý, ale já ho milovala. Naše manželství bylo bez jediného mráčku. Jednou se sice někdo objevil, ale já jsem zůstala u manžela. Zůstala jsem mu věrná. Snad by bylo možné mi vyčítat, že jsem své mládí obětovala starci... Myslíte si, že je to chyba?

ARTHUR: Ne, to jistě ne! ... A myslíte, že byla chyba, že jsem až příliš miloval svou ženu?

CLAUDIA: Samozřejmě, že ne!

ARTHUR: Já...obětoval jsem jí celý život...Tak kde je tu chyba?

CLAUDIA: Není v tom žádná chyba. Jste...

MARTHA: (připojí ironicky) GENTLEMAN! ... Pro koho hrajete tu komedii. Jsme mezi sebou.

ARTHUR: Mezi kým?

MARTHA: Mezi námi...nepřítomnými!...Tady se omyl nestane!

CLAUDIA: To si vyprošuji...

MARTHA: Copak?...(paroduje situaci) Malá světice a gentleman, nadevšechno milující svou ženu...To je opravdu dojemné! Byly chvíle, kdy jsme se bavili. Lidé, kteří pro nás trpěli a nás to strašně bavilo...Teď musíme platit.

ARTHUR: Laskavě už mlčte!!!

MARTHA: Už to mám, už vím, proč nás dali dohromady.

ARTHUR: Dávejte si pozor na to, co řeknete!

MARTHA: Uvidíte, jak je stupidní. Žádná fyzická muka tu nejsou a přece jsme tam, kde jsme. Nikdo sem nemůže přijít. Zůstaneme tu docela sami. Navždycky. Ale ... někdo tu chybí.

ARTHUR: Kat.

MARTHA: No a to je jenom úspora personálu. Zákazníci se obslouží sami.

CLAUDIA: Co...tím chcete říct?

MARTHA: Že každý z nás je katem obou ostatních. Vystačíme si sami. (Dlouhá chvíle ticha)

ARTHUR: Já...nechci být vaším katem. Musíme něco vymyslet...Každý do svého kouta. Ano, každý do svého kouta. A mlčet. Ani slovo - to není těžké, ne? To bude ta obrana. Mlčet...(k Marthě)...Souhlasíte?

MARTHA: Souhlasím.

CLAUDIA: Musím?

ARTHUR: Ano.

CLAUDIA: (nijak nadšeně) Souhlasím.
(Každý si vezme svojí židli, dá si ji do kouta a sedne si. Dlouhá chvíle ticha.)

CLAUDIA: (začne se hrabat v kabelce, k Arthurovi) Nemáte zrcátko? (Arthur neodpovídá) Zrcátko, to je jedno jaké. (Arthur neodpovídá) Když mám být sama, tak mi alespoň opatřete zrcátko!!!

MARTHA: (horlivě) Já mám zrcátko v kabelce. (hrabe se v kabelce) Nemůžu ho najít. Určitě mi ho taky vzali.

CLAUDIA: To je otrava! Nemůžu přece zůstat bez zrcadla.

MARTHA: Chcete, abych vám dělala zrcadlo já?

CLAUDIA: Vy?...Budeme si ubližovat, sama jste to říkala.

MARTHA: Vypadám, jako bych ti chtěla ublížit? Ptej se mě. Žádné zrcadlo nebude věrnější.

CLAUDIA: Pane, nenudíme vás tím povídáním.

MARTHA: Nech ho. Ten je k ničemu. Jsme samy. Ptej se.

CLAUDIA: Nanesla jsem si správně rtěnku?

MARTHA: Ne moc dobře.

CLAUDIA: Myslela jsem si to.(namaluje se) Ještě že mě nikdo neviděl.

MARTHA: Nechceš, abychom si tykaly?

CLAUDIA: Já...nerada tykám ženám.

MARTHA: Ach tak.

CLAUDIA: Je to lepší?

MARTHA: Mnohem lepší.

CLAUDIA: Myslíte si, že jsem krásná?

MARTHA: Jsi moc krásná.

CLAUDIA: Chtěla bych, aby si to myslel taky on.

MARTHA: Proč. Protože je to chlap?!!...(k Arthurovi)...Vyhrál jste. Tak se na ni přece podívejte. Nedělejte, že mě neslyšíte, neušlo vám ani slovo!

ARTHUR: Máte pravdu, ani slovo. Cpal jsem si prsty do uší, ale marně, žvanili jste mi přímo u hlavy!! Dejte mi pokoj, nic mi po vás není!!!

MARTHA: A po téhle holce vám něco je? Všimla jsem si vás moc dobře. Naparoval jste se tolik jenom proto, abyste jí zaimponoval!!

ARTHUR: Říkám vám, abyste mi dala pokoj. Kašlu na ní, jestli vás to uklidní.

CLAUDIA: Bلبče!

ARTHUR: Já jsem vás prosil, abyste mlčely.

CLAUDIA: To ona začala. Nabízela mi zrcátko. Já jí o nic neprosila.

MARTHA: O nic? Dělalala si všechno proto, aby si tě všiml.

ARTHUR: Zbláznili jste se. Mlčte už. Sedneme si zpátky na židle, zavřeme oči a budeme mlčet! Budeme se snažit zapomenout na přítomnost druhých.
(Všichni si opět sedají. Chvilé ticha)

MARTHA: Nemůžu na vás zapomenout. Cítím vás tady všude. A vy, nedělejte, že tady jen tak sedíte a mlčíte! Ukradl jste mi ji. Myslíte, že by se ke mě chovala tak hnusně, kdybychom byly samy? Nemyslete si, že vám to usnadním. Budu se na vás koukat a budu na vás mluvit jak budu chtít!!!

ARTHUR: Dobře!! Jak chcete...Tak pojď maličká. (chytne prudce Claudii)
Tys chtěla, abych si tě všimnul...

CLAUDIA: Dejte ty ruce pryč!!

ARTHUR: Ale proč, vždyť si to přece chtěla!

CLAUDIA: Nechte mě!!

ARTHUR: Udělej si pohodlí! Bude se ti to líbit!
(Chvilí s Claudií zápasí a pak jej Claudia vší silou odkopne))

ARTHUR: Varoval jsem vás! Nechtěl jsem od vás nic, jen trochu ticha! Zacpal jsem si uši, ale nešlo to...Proč mě neubytovali s muži, muži dovedou alespoň mlčet!

MARTHA: Takže jste spokojený, Arthure?

ARTHUR: Já nebudu spokojený, dokud nebudu vědět s kým mám tu čest! (ke Claudii)
Tak maličká, povídej. Proč seš tady!

CLAUDIA: Říkám vám, že nevím. Nechtěli mi to říct.

ARTHUR: To nikomu. Každý se zná nejlépe sám. Dobrá. Nechceš mluvit první, začnu já...Týral jsem svou ženu. Pět let. Podváděl jsem jí přímo před jejíma očima a ona neřekla ani slovo. Ani nemohla. Mlátil jsem ji, fyzicky napadal. Měl jsem z toho rozkoš. Byla těhotná a potratila. Vinil jsem jí z toho. Nepřežila to...

MARTHA: Zvíře! Proč jste chtěl, aby trpěla?

ARTHUR: Bylo to tak snadné. Měl jsem nad ní moc...A teď vy.

MARTHA: Já...Není překvapení, že jsem tady. Vlastně jsem celý život někoho trápila a dělalo mi to radost.

ARTHUR: Zabila jste někoho?

MARTHA: Ne...zatím.

ARTHUR: Tak. A teď ty.

CLAUDIA: Já už sem vám všechno řekla. Já...já jsem nic neudělala!

ARTHUR: Co tvůj manžel?

CLAUDIA: Já...

ARTHUR: Podváděla si ho?...S tím mužem, o kterém si mluvila.

CLAUDIA: To není pravda, nic mi nedokážete!

MARTHA: Tvůj manžel byl bohatý, a milenec chudý - tak ses manžela zbavila...

CLAUDIA: Nechte mě!

ARTHUR: Zabila si ho?!

CLAUDIA: Vůbec jste to neuhodli.

MARTHA: Tak co jsi udělala?!

CLAUDIA: Zabila jsem dítě. Svoje dítě. Manžel se nesměl nic dozvědět. Tak jsem ho zabila. Byla to holčička. Byla jsem ráda, že je pryč...

ARTHUR: A ten váš milenec?

CLAUDIA: Zabil se, ale nestálo to za to...(dostává hysterický záchvat) Nenávidím vás!

MARTHA: Nechte ji. Už jí neubližujte! (utěšuje jí)

CLAUDIA: Nechte mě! Nenávidím vás.

MARTHA: No, Arthure. Vidíte snad jasněji.

ARTHUR: Nijak zvlášť...Měli bychom si nějak navzájem pomoci.

MARTHA: Nepotřebuju pomoc.

ARTHUR: Potřebujete. Zapletli všechny nitky. Když zvednete ruku, já i Claudia se otřeseme. Nikdo z nás se nemůže zachránit sám. Buď všichni nebo nikdo.

Honíme se jako koně na kolotoči a nikdy se nedostihnem. Tady všude číhá spousta pastí. Třeba tady - ta maličká - to je past na vás.

MARTHA: Nehodlám se litovat. Na vás je taky v tomto pokoji nastražena spousta pastí. Uděláte nejlépe, když se budete starat o sebe. Nechte nás pěkně o samotě, tu holku a mě, a já se postarám o to, abychom vám nebyly na obtíž.

ARTHUR: Dobře.

CLAUDIA: To ne! Nezůstanu tady s ní sama.

ARTHUR: Co ode mě chcete?

CLAUDIA: Chci být s vámi.

ARTHUR: Řekněte si jí.

CLAUDIA: Arthure, nenechávej mě samotnou. Mám z ní strach... Podívej se na mě. Neříkej, že nic necítíš. Jsi muž a já žena, to stačí...

ARTHUR: Povídám, abyste si řekla jí.

CLAUDIA: Ta je k ničemu.

MARTHA: (něžně) Uvidíš, že ne...Claudie...

CLAUDIA: Pust' mě, slyšíš. (plivne po ní)

MARTHA: Ty děvko!!!

ARTHUR: Takže ty chceš chlapa.

CLAUDIA: Chci tebe.

MARTHA: Plazí se před ním po kolenou, vždyť ani není hezký!

CLAUDIA: Neposlouchej jí. Je k ničemu! Toužíš po mě?

ARTHUR: Ano.

CLAUDIA: Nic víc nechci.

MARTHA: Nechte toho! Ztrácíte rozum?!! Já jsem pořád tady!

ARTHUR: A co má být?

MARTHA: To přece nejde! To přece nemůžete!!

CLAUDIA: Nevím proč!

MARTHA: Nedotýkejte se jí těma odpornýma rukama!!

CLAUDIA: Nevšímej si jí!!

MARTHA: Jsi zbabělec! Slyšíš?! Jsi zbabělec!! Claudie, máš ráda zbabělce?

CLAUDIA: Kdybys věděla, jak je mi to jedno! Zbabělec, nebo ne, jenom když dobře líbá!! (Jakmile Arthur uslyší slovo "Zbabělec", přestane jej Claudia zajímat)

ARTHUR: Já nejsem zbabělec!

MARTHA: Jseš! Jsi zbabělec, Arthure!!

CLAUDIA: Neposlouchej jí, slyšíš!

ARTHUR: Já nejsem zbabělec, rozumíš, nejsem!

MARTHA: Teď už se z toho nevykroutíš! Ten, kdo týrá svou ženu je zbabělec!!

ARTHUR: Nesnesu, abys to říkala. Mlč!!

MARTHA: Zbabělec!

ARTHUR: (běží ke dveřím, buší na ně, zvoní na zvonek) Otevřete! Slyšíte?! Otevřete!
Chci pryč!!! (Najednou se dveře otevrou. Chvilé ticha)

MARTHA: No tak odejděte, Arthure!

ARTHUR: Jak to, že se ty dveře otevřely.

MARTHA: Tak odejděte!

ARTHUR: Já...neodejdu.

MARTHA: Tak to je neuvěřitelné. Cesta je volná a nikdo nechce jít. To je vážně k smíchu. Jsme nerozluční...

CLAUDIA: Arthure! Pomozte mi, pomozte mi. Vyhodíme jí ven a zavřeme za ní dveře!
(Claudia s Arthurem popadnou Marthu a snaží se ji vyhodit ven)

MARTHA: Ne! Nevyhazujte mě na chodbu...Na chodbu ne!!

ARTHUR: Nech jí.

CLAUDIA: Zbláznil ses? Nenávidí tě!!

ARTHUR: Zůstal jsem kvůli ní.

MARTHA: Kvůli mě, Arthure?

ARTHUR: (zavírá dveře) Ano. Ty víš co je to zbabělost...

MARTHA: To vím.

ARTHUR: Já nad tebou musím vyhrát. Musím tě přesvědčit, že nejsem zbabělec. Mám na to spoustu času...

MARTHA: Máme na to všechnen čas.

ARTHUR: Já ...Chtěl jsem být hrdina.

MARTHA: Jen činy rozhodují, co jsme chtěli.

ARTHUR: Zemřel jsem příliš brzo. Nemohl jsem v životě nic dokázat...

MARTHA: Ano. Člověk vždycky umírá příliš brzo - nebo příliš pozdě. Sloupec je podtržen. Musíš sčítat.

ARTHUR: Zmije! Na všechno má odpověď!!!

MARTHA: Musíš se víc namáhat, Arthure. Nemáš na vybranou. Musíš nade mnou vyhrát. Držím tě pevně!

CLAUDIA: Arthure!

ARTHUR: Co je?
CLAUDIA: Pomsti se!
ARTHUR: Jak?
CLAUDIA: Polib mě. Uvidíš, jak bude křičet.
ARTHUR: To je pravda. (k Marthě) Máš mě v hrsti, ale i já tě držím pevně!
(políbí Claudii)
MARTHA: Zbabělče! Běž a nech se utěšovat ženami!
CLAUDIA: Neposlouchej jí. Obejmi mě pevně!
MARTHA: Kdybyste se viděli. Nech ji!!
CLAUDIA: Líbej mě, ať se vzteká!!
MARTHA: Stejně ti nepomůže zapomenout!! Nade mnou nezvítězíš nikdy! Slyšíš?
Nikdy!!
ARTHUR: Copak nikdy nebude noc?
MARTHA: Nikdy!
ARTHUR: To se nedá vydržet!!!
(Popadne visící pistoly a Marthu s Claudií zastřelí. Poté si sedá na pohovku a mlčí. Najednou se Martha s Claudií proberou)
MARTHA: Nás se nezbavíš nikdy!! Budeme tu spolu. Navždycky!!!!
(zvoní budík)
TMA

8.

(Gus zaklapne budík. Vstává. Protahuje se. Najednou se v místnosti objeví Garcon 1)

GARCON 1: Budete si ještě něco přát, pane?

KONEC